

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 156/19

Luksemburg, 12 grudnia 2019 r.

Wyroki w sprawach połączonych C-566/19 PPU
Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg i C-626/19 PPU
Openbaar Ministerie, a także w sprawach C-625/19 PPU i C-627/19 PPU
Openbaar Ministerie

Trybunał stwierdził, że prokuratury francuska, szwedzka i belgijska spełniają wymogi konieczne do wydania europejskiego nakazu aresztowania, a także wyjaśnił zakres ochrony sądowej, z jakiej korzystają osoby objęte takim nakazem

W wyrokach Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg i Openbaar Ministerie (Prokuratorzy w Lyonie i Tours) (C-566/19 PPU i C-626/19 PPU), Openbaar Ministerie (Prokuratura w Szwecji) (C-625/19 PPU) i Openbaar Ministerie (Prokurator królewski w Brukseli) (C-627/19 PPU), wydanych w dniu 12 grudnia 2019 r. w trybie pilnym, Trybunał uzupełnił swoje niedawne orzecznictwo¹ dotyczące decyzji ramowej 2002/584 w sprawie europejskiego nakazu aresztowania² poprzez dostarczenie wskazówek w zakresie wymogu niezależności „wydającego [europejski] nakaz [aresztowania] organu sądowego” oraz wymogu skutecznej ochrony sądowej, którą należy zapewnić osobom objętym takim nakazem.

W sprawach w postępowaniach głównych europejskie nakazy aresztowania zostały wydane przez prokuratury francuskie (sprawy C-566/19 PPU i C-626/19 PPU), szwedzką (sprawa C-625/19 PPU) i belgijską (sprawa C-627/19 PPU), w trzech pierwszych sprawach w celu przeprowadzenia postępowania karnego, a w ostatnim przypadku w celu wykonania kary. Pojawiła się kwestia ich wykonania, która zależała w szczególności od uznania tych konkretnych prokuratur za „wydające nakaz organy sądowe”.

W pierwszej kolejności Trybunał zbadał, czy status prokuratury francuskiej zapewnia jej gwarancję niezależności wystarczającą do wydawania europejskich nakazów aresztowania i orzekł, że tak jest.

Aby dojść do tego wniosku, Trybunał najpierw przypomniał, że pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” może obejmować organy państwa członkowskiego, które, chociaż nie są sędziami ani sądami, uczestniczą w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i działają w sposób niezależny. Ten ostatni warunek zakłada istnienie przepisów ustawowych i organizacyjnych właściwych do zagwarantowania, że dane organy nie są narażone, w ramach wydawania europejskiego nakazu aresztowania, na jakiekolwiek ryzyko podlegania indywidualnym poleceniom lub instrukcjom ze strony władzy wykonawczej.

Co się tyczy urzędników prokuratury francuskiej, zdaniem Trybunału przedstawione informacje wystarczają, by wykazać, że dysponują oni uprawnieniem do oceny w sposób niezależny, w szczególności od władzy wykonawczej, konieczności wydania europejskiego nakazu aresztowania i jego proporcjonalnego charakteru i że wykonują to uprawnienie w sposób obiektywny, przy uwzględnieniu wszystkich dowodów obciążających i odciążających. Ich niezależności nie podważa okoliczność, że są oni odpowiedzialni za prowadzenie postępowania

¹ Zobacz w szczególności wyroki: z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau) ([C-508/18 i C-82/19 PPU](#)); z dnia 27 maja 2019 r., PF (Prokurator generalny Litwy) ([C-509/18](#)) (zob. komunikat prasowy [nr 68/19](#)); a także z dnia 9 października 2019 r., NJ (Prokuratura w Wiedniu) ([C-489/19 PPU](#)).

² Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi – oświadczenia niektórych państw członkowskich w sprawie przyjęcia decyzji ramowej (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

z oskarżenia publicznego, ani okoliczność, że minister sprawiedliwości może kierować do nich ogólne instrukcje z zakresu polityki karnej, ani też okoliczność, że podlegają oni kierownictwu i kontroli ze strony ich przełożonych będących także członkami prokuratury, a zatem są oni zobowiązani do wykonywania instrukcji tych ostatnich.

Następnie Trybunał sprecyzował wymóg ustanowiony w jego niedawnym orzecznictwie, zgodnie z którym decyzja o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania powinna, w przypadku gdy jest podejmowana przez organ, który uczestniczy w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości, lecz nie jest sądem, móc podlegać w wydającym nakaz państwie członkowskim kontroli sądowej spełniającej wymogi skutecznej ochrony sądowej.

W pierwszej kolejności Trybunał podkreślił, że istnienie takiego środka zaskarżenia do sądu nie stanowi warunku uznania organu za wydający nakaz organ sądowy.

W drugiej kolejności Trybunał wskazał, do państw członkowskich należy zapewnienie, aby ich porządku prawne gwarantowały w skuteczny sposób wymagany poziom ochrony sądowej za pomocą przepisów postępowania, które wdrażają i które mogą różnić się od siebie w zależności od systemu. Ustanowienie odrębnego prawa do wniesienia środka zaskarżenia od decyzji o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania stanowi zatem tylko jedną z możliwości. I tak Trybunał orzekł, że wymogi związane ze skuteczną ochroną sądową, z której powinna korzystać osoba objęta europejskim nakazem aresztowania wydanym przez organ inny niż sąd w celu przeprowadzenia postępowania karnego, są spełnione, jeżeli warunki wydania tego nakazu, a w szczególności jego charakter proporcjonalny, są przedmiotem kontroli sądowej w wydającym nakaz państwie członkowskim.

W niniejszych sprawach systemy francuski i szwedzki spełniają te wymogi, ponieważ krajowe przepisy proceduralne pozwalają stwierdzić, że proporcjonalny charakter decyzji prokuratury o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania może być przedmiotem uprzedniej, a nawet prawie równoczesnej z przyjęciem tej decyzji, kontroli sądowej, lecz również późniejszej kontroli sądowej. W szczególności ocenę tę przeprowadza między innymi, uprzednio, sąd, który wydaje orzeczenie krajowe mogące służyć następnie za podstawę wydania europejskiego nakazu aresztowania.

W przypadku gdy europejski nakaz aresztowania został wydany przez prokuraturę nie w celu przeprowadzenia postępowania karnego, lecz w celu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem, Trybunał uznał, że wymogi wynikające ze skutecznej ochrony sądowej również nie prowadzą do konieczności ustanowienia odrębnego środka zaskarżenia decyzji prokuratury. System belgijski, który nie przewiduje takiego środka zaskarżenia, spełnia zatem również te wymogi. W tym względzie Trybunał podkreślił, że w przypadku gdy europejski nakaz aresztowania ma na celu wykonanie kary, kontrola sądowa jest przeprowadzona poprzez podlegający wykonaniu wyrok, na którym opiera się ów nakaz aresztowania. Wykonujący nakaz organ sądowy może bowiem domniemywać, że decyzja o wydaniu takiego nakazu aresztowania została podjęta po przeprowadzeniu postępowania sądowego, w którym osoba, której dotyczy nakaz, korzystała z gwarancji dotyczących ochrony jej praw podstawowych. Ponadto proporcjonalność owego nakazu aresztowania wynika również z wydanego wyroku skazującego, ponieważ decyzja ramowa w sprawie europejskiego nakazu aresztowania przewiduje, że wyrok ten powinien orzekać karę lub środek zabezpieczający o wymiarze co najmniej czterech miesięcy.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

Pełny tekst wyroków ([C-566/19 PPU](#) i [C-626/19 PPU](#), [C-625/19 PPU](#) i [C-627/19 PPU](#)) jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793